

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΓΙΑΤΙ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟΥΣ ΣΚΥΛΛΟΥΣ Η “ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ,”

("Ένα ενδιαφέρον άρθρο του Άμερικανού Τζωρτζ Μίντλεϋ για τις αδυναμίες των γυναικών της φιλομυπέλας")

ΕΛΕΥΓΑΙΩΣ, ο Άμερικανός δημοσιογράφος Τζωρτζ Μίντλεϋ έπεσε κέφθηκε το Χόλλυγουντ για να γράψει μερικά ενδιαφέροντα άρθρα για τη ζωή των «αστέρων» στον «Κήρυκα της Νέας Υόρκης». Ο Μίντλεϋ με την εδουσειδησία που τον διακρίνει και προπάντων με το καταπληκτικό θράσος του κατόρθωσε να κάνει ένα πολύκροτο ρεπορτάζ και να διασκεδάσει τους αναγνώστες του με τα εύθυμα σκάνδαλα της φιλομυπέλας.

«Έρχεται κανείς στο Χόλλυγουντ—γράφει ο Μίντλεϋ—με τη βεβαιότητα ότι θα δει παράξενα πράγματα: Γυναίκες με τρία μάτια, ανθρώπους να περπατούν με τὰ... χέρια κ' «αστέρες» να περιφέρονται στους δρόμους σαν κινητά άδαιματωπεία. Όμολογώ ότι η πρώτη έντύπωσής μ' άπογοήτευσε. Μόλις πάτησα το πόδι μου στο σταθμό, μιά χλωμή νέα, αδύνατη σαν σπέρτο, άρχισε να τσακώνεται μ' ένα θεόρατο θασάζο για να μεταφέρει έκείνη τη θαλίσα μου. Ο άχθόφορος με μία περιφρονητική χειρονομία την τίασε τρία μέτρα μακριά, μου γέλασε μ' Ικανοποίησι κ' έτοιμάσθηκε να πάρη τις άποσκευές μου. Μ' άπάθεια του κατάφερα μιά δυνατή γροθιά στο πρόσωπο και τον ξάπλωσα καταγής. Τόση ήταν ή κατάπληξή του, ώστε έξεχσε να μου έπιτεθή. Φαίνεται, ότι πρώτη φορά στη ζωή του έτρωγε έξιλο. Ωστόσο ή νέα με πλησίασε και με ρώτησε σέ μιά γλώσσα που ο Θεός να την κάνει άμερικανική, άν της έπέτρεπα να μεταφέρει τη θαλίσα.

—Και μπορείς να τη σηκώσης; άπόρησα.

Γέλασε μ' ένα γέλιο που μάλλον έμοιαζε με κλάμμα.

—Έχω να φάω δυό μέρες, μου είπε. Πρέπει όπωσδήποτε να κερδίσω λίγα σέντς.

Αυτή ή γυναίκα άρχισε να μ' ενδιαφέρει. Σήκωσα μόνος της θαλίσα μου και της είπα να μ' άκολουθήση.

—Συγγνώμη, ένα λεπτό να πάρω και το «Μπόμπυ» μου. Είναι κ' αυτός τόσο δυστυχισμένος! Άναγκάσθηκε να συμμερισθί τις στενοχώριές μου, μ' άπάντησε κ' έτρεξε προς τη γωνία του σταθμού.

Σέ λίγο την είδα να έρχεται άφέροντας ένα μικρό σκυλλί, που κάποτε το τρίγωμά του ήταν άσπρω. Ήταν άξιολύπητο, όπως κ' ή κυρία του.

—Είσατε ξένη; τη ρώτησα.

—Είμαι Γαλλίδα. Ήρθα στο Χόλλυγουντ για να παίξω στον κινηματογράφο. Άλλά δεν τὰ κατάφερα. Έτσι έμεινα χωρίς δουλειά. Άναγκάσθηκε να κάνω όλα τὰ επαγγέλματα για να ζήσω μὰ δεν μπορούσα να ριζώσω πουθενά. Σήμερα θέλησα να δοκιμάσω να μεταφέρω άποσκευές...

Ένας ξερός θήκας τις έσκιωσε το στήθος. Έγινε πιά γλωμη και στηρίχθηκε σέ μιά κολώνα για να μη πέση. Ο «Μπόμπυς» θρηκε την ευκαιρία να ζελασπωθή στα πανταλόνια μου.

—Πώς σάς λένε; της είπα με συμπάθεια.

—Σουζάνα Λαφόργκ, κύριε. Το καλλιτεχνικό όμωσ ψευδώνυμό μου είναι Σούζυ. Σούζυ Άστορ!

Ένοιωσα την καρδιά μου να σφίγγεται άπο την άπελπισία.

—Άκουσε, Σούζυ, της είπα με καλωσύνη, θες να σέ βοηθήσω να γυρίσης στή πατρίδα σου;

Κούνησ' άρνητικά το κεφάλι της.

—Είπε πολύ άργά τώρα, άπάντησε. Ξέρω ότι δεν ήμωπείρεθα να θγαλώ τον χειμώνα. Θα πεθάνω, κύριε... Δεν λυπάμαι γι' αυτό. Στενοχωριέμαι μόνο τί θα γίνει ο «Μπόμπυς».

Πήρα ή Σούζυ στο ξενοδοχείο, της άγόρασα ένα ζεστό

παλτό και προσπάθησα να την κάνω να ζήση λίγες μέρες εύτυχισμένη. Πέθαν' ύστερ' άπό μιά έβδομάδα. Η τελευταία λέξεί της ήσαν να προσέχω το «Μπόμπυ». Τι τραγωδία! Κ' όμωσ αά τὰ τὰ πράγματα είναι πάρα πολύ συνηθισμένα στο Χόλλυγουντ.

Το παράδειγμα που σάς ανέφερα, είναι χαρακτηριστικό της άγάθης που έχουν ή γυναίκες της φιλομυπέλας στα σκυλλιά. Όπως ή μικρούλα Σούζυ, έτσι κ' όλες τους τ' αγαπούν με παθολογική μανία.

Η Καϊό Φράνσις έχει στή θίλλα της όλόκληρο...σκυλλοτροφέο! Έκεί μπορείτε να δείτε άγρια λυκόσκυλλα, μολοσσούς, άποκρουστικά μούλ ντόγκ και μικροσκοπικά φός-τερριέ, χωρίς τρίχωμα κ' άντιπαθητικά σαν ποτικούς.

—Άγαπώ τὰ σκυλλιά, μου είπε όταν την έπισκέφθηκα, γιατί είναι οι πιά λίγο άπαιτητικοί θαυμασάι μου! Μου είναι άφώσωμένοι τιφάι με μιά πίστι σκυλλίσια! Αυτός έχει ο μολοσσός που σάς δείχνει τὰ δόντια του, έξρει να κάνει ένα σωρό γιμνάσια. Το θράδυ μου άγρυπτος έξω άπό το δωμάτιό μου. Όταν οι ύπνρέτες χτυπούν δυνατά τὰ πόδια τους στο διάδρομο ή σζητόν, τρέχει και τους τραβάει άπό το πόδι για να τους άναγκάση να σωπάσουν. Ξέρει άκόμη να ξεχωρίζη έναν πραγματικό φίλο μου άπό έναν άνθρωπο που με πλησιάζει για να μου κάνει κακό. Μιά μέρα ήρθε να μ' έπισκεφθί ένας άδαιματωπής για να μου πουλήση ένα περιφημο κόσμημα. Θα τ' άγόραζα γιατί μου άρεσε, όταν ο «Μπλάκ» άρχισε να γρυλλίζη και να έτοιμάζεται να ξεσίγη τον έπισκέπτη μου. Κατάλαβα τότε, ότι ο έμπορος προσπαθούσε να με γελάση. Τόν έθιωσα λοιπόν ψυχρά, άν και κατά θάθος κορόιδενα τον έαυτό μου για την τόσο μεγάλη έμπιστοσύνη που είχα στο ένστικτο του σκύλου. Φαντασθήτε όμωσ τη γαρά μου, όταν έβιασα μετά άπό λίγο καιρό ότι συνελαθαν αυτόν τον άδαιματωπλή, γιατί πωλούσε ψεύτικα κοσμήματα για άληθινά. Ο «Μπλάκ» μ' είχ' έμποσίσει να κάνω μιά άνοσηα.

—Δεν ρωτάμε τον «Μπλάκ» τί γνώμη έχει και...για μένα; άστευθήκα.

—Χμ! Δεν τον θλέπω και τόσο ήσοχο. Άσφαλώς θα γράψετε ένα σωρό ψέμματα εις έταρος μου.

Άναγκάσθηκε να της δώσω το λόγο της τιμής μου, ότι θα έγραφα μόνο ότι, μου είχε πη. Έτσι γλύτωσα κ' άπό τις περιποιήσεις του θεόρατου μολοσσού που δεν ήούχασε παρά μόνο όταν έφυγα άπο τη θίλλα της.

Η Μύριαμ Νίξον πάλι, ή «βεντέττα με το πιά γλυκό χαμόγελο», αγαπάει τρελλά ένα σκύλο της Νέας Ήης, ο όποιος πρό δυό χρόνων της έσωσε τη ζωή.

—Ήμουνα τότε στήν Φλωρίδα, μου είπε, και διασκεδάζα με μερικούς φίλους μου. Ένα θράδυ είχαμε κάνει μιά μακρινή έκδρομή μέσα στο πυκνό δάσος της κ' έπειδή είμαστε κουρασμένοι ζητήσαμε άσυλο στο σπίτι ενός έρημητή. Αυτός ο άνθρωπος ήταν πολύ παράξενος. Είχε άποκρουστική φυσιογνωμία, τὰ χέρια του ήσαν γοντρά σαν...κορμιο δέντρων κ' ή φωνή του ήταν τραχεία και άγρια. Ωστόσο μως δέχτηκε στο έξιλο σπίτι του, μως έφερε να φάμε και να πιούμε κ' έπειτα μως ώδηγησε στο έπάνω πάτωμα για να κοιμηθούμε. Οι δυό φίλοι μου σέ λίγο είχαν θυθισθί σ' ένα θαθύ ύπνο. Άλλά και έγω ένοιωθα τὰ μάτια μου να βαραινουν και να κλείνουν. Αυτό μ' άνησούχησε. Πρώτη φορά καταλάβαινα ότι κάτι κακό επρόκειτο να συμβή. Πέρασε μιά ώρα άγωνίας και τρόμου. Ξαφνικά είδα την πόρτα

Η Μάρι Ήθανς, με τον έξυπνότερο «Νέγκρο» της

του δωματίου μου ν' ανοίγει και παρουσιάστηκε μπροστά μου ό άγριάνθρωπος. Τα μάτια του ήταν κόκκινα από τό μεθύσι κι' άγκομαχούσε σαν θηρίο. Θέλησα να σηκωθώ από τό κρεβάτι, αλλά τό μέλη του σώματός μου ήταν μουδιασμένα. "Άρχισα τότε να φωνάζω τούς φίλους μου για νά με σώσουν.

—Μήν κάνης έτσι, περισσότεράκι μου, γρύλλιο! εϊρωνικά ό έρημιτής. "Άδικα χαλάς τήν όμορφη φωνούλα σου. Οι σύντροφοί σου κοιμούνται μακαριάς. Τό ναρκατικό που τούς έβριθα στο κρασί έκανε περιφημία τή δουλειά του. "Αν δέν έλοιπόν τό σ' αν έβριθόνισε νά φανής καλή μαζύ μου!...

Κατάλαβα ότι ήμουν χαμένη. Ό άγριάνθρωπος με πλησίαζε με άργό βήμα. Σε λίγα λεπτά θά μ' έσπιγγε στα χέρια του. Τότε μου ήρθε μία ιδέα. "Άρχισα να φωνάζω τ' όνομα του σκύλου μου. Ό κτηνάνθρωπος δέν είχε καταλάβει ποιός ήταν ό «Τζάκ» και νομίζοντας ότι ήταν κανένας από τούς φίλους μου, δέν έβδωσε σημασία στις φωνές μου. Μά τήν ώρα που είχε φτάσει κοντά μου, ένοιωσε πίσω στο στέρκο του να καρφώνωνται δύο σουβλερά δόντια. Τήν ίδια στιγμή από τό θάρος του «Τζάκ» κυλιήθηκε στο πάτωμα. Και τότε άρχισε μεταξύ τούς μία άγρια πάλη. Ό σκύλος μου εξαγριωμένος από τις φωνές μου, του δάγκωνε τό πρόσωπο και τά χέρια, ενώ εκείνος προσπαθούσε να τόν πνίξη. Μισή ώρα πάλευαν έτσι σαν τά θηρία. Τό πάτωμα είχε κοκκινίσει από τά αίματα. Τέλος ό άγριάνθρωπος λιποθύμησε από τις τραυματικές πληγές του «Τζάκ» κι' έμεινε ακίνητος. Ό πιστός σύντροφός μου ξαπλώθηκε δίπλα του και κάθε τόσο κοιτούσε ικανοποιημένος τήν όρά του. Δέν άντεχα περισσότερο. Χωρίς να τό καταλάβω έχασα τις αισθήσεις μου. "Όταν άνοιξα τά μάτια μου είδα σκυμμένους πάνω από τό προσκέφαλό μου τούς φίλους μου και με μία γωνιά δεμένο τόν άγριάνθρωπο. Μου εξέηγησαν τότε ότι όταν συνήλθαν από τή νάρκη τούς άκουσαν τό ούρλιασμα του «Τζάκ» κι' έτρεξαν νά βούν τί συμβαίνει. Δέν άργησαν να καταλάβουν τί είχε γίνει μέσα στο δωμάτιό μου. "Έδεσαν λοιπόν τόν εγκληματικό έρημιτή και άρχισαν να με περιποιούνται. Τήν ίδια κιόλας μέρα τόν παραδώσαμε στην άστυνομία. "Ήταν ένας παλιός τρόφιμος τών κατέργων που ζούσε μέσα σ' έκεινό τό βάθος, ληστεύοντας όποιους περνούσαν από έκει πέρα ή δούσε ζητούσαν τήν φιλοξενία του. "Από τότε αγάπησα τόσο πολύ αυτό τόν μολоссό, όποτε έχει γίνει ό άχώριστος σύντροφός μου.

"Αλλά κ' ή Μάτζ "Ήσαν αγάπαι τρελλά τό μαύρο σκυλλάκι της, τόν «Νέγκρος». Εϊνε τόσο έξυπνο που καταλαβαίνει ότι του πήξ. Ξέρει να μετράει, να κάνει τώμες και να κρινίει! Κόψε πρώτ' αυτό ζυπνάει τή χαριτωμένη «εντιέτα».

—Εϊνε τό ζυπνητήρι μου, μου είπε. "Όποια ώρα να τώ πω ότι θελω να σηκωθώ τό πρώτ' έρχεται και μου τραβάει τά σκεπάσματα. "Αν δέν ζυπνήσω, άρχίζει και γρυλλίξει και τέλος γαυγίζει μ' όλη του τή δύναμη και μ' αναγκάζει να σηκωθώ. Ξέρει και διαβάξει τις όρες σαν άνθρωπος. Για νά πεισθήτε δείχτε του τό ρολόϊ σας και ρωτήστε το τί ώρα εϊνε.

Συμμορφώθηκα από περιέργεια με τήν παράκλησή της. Πράγματι δέν έλεγε όπρωθολός. Ό «Νέγκρος» χτύπησε τόσος φορές τό μπροστινό πόδι του καταγής όσες όρες έδειχνε τό ρολόϊ.

—Μ' αυτό τό σκυλλάϊ εϊνε φαίνομεί! τής είπα με θαυμασμό. Που έμαθε όλα αυτά τά γυνάσματα;

—Στό Ιπποδρόμιο. Μου τό έχει γαρίσει ό Τζέρυ Μπήλ, ένας από τούς καλύτερους...καθηγητάς τών σκυλλών. "Ήταν τό μόνο δώρο που μ' εύχαρίστησε πραγματικά.

"Από τά παραδείγματα λοιπόν που σας ανέφερα πιο πάνω, καταλαβαίνετε γιατί οι «άσπτερες» αγάποιν τά σκυλλάϊ. Εϊνε οι πιο πιστοί, οι πιο διασκεδαστικοί κι' οι πιο άφωτισμένοι σύντροφοί τους. "Όλες ή γυναίκες στο Χόλλυγουντ έχουν τό σκύλλο τους. Και, μά τήν αλήθεια, εϊνε πάρα πολλοί οι θαυμαστάϊ τους που ζηλεύουν τήν τύχη τών τετραπόδων αυτών!...

ΤΖΩΡΤΖ ΜΙΝΓΛΕΥ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

ΓΥΤΙ - ΦΟΥΡ ΜΕ ΜΥΓΔΑΛΑ

Χτυπάτε σε μαρέγκα τέσσερα άσπράδια αυγών. Προσθέτετε 50 βρ. άλεύρι και 50 βρ. ζάχαρι και κατόπιν 25 βρ. μύγδαλα κοπανισμένα, τέλος δε και τό φλοιό ένός λεμονίου ζυσμένου. Τά άνακατεύετε όλα καλά.

"Ενωμεταξύ, αλείφετε μία λαμαρίνα με βούτυρο και ρίχνετε μικρές κουταλιές από τή ζύμη σας, τήν όποία άπλώνετε, για να έχη όσο τό δυνατόν λιγώτερο πάχος. Βάζετε τή λαμαρίνα σε μέτρο φούρνο και, ένόσω τά πι-φούρ εϊνε άκόμη ζεστά, τα ξεκολλάτε με προσοχή από αυτή και τα τυλίγετε γύρω από ένα φυλάκι, για νά λάθουν σχήμα κυλινδρικό.

Τά φυλάτε σ' ένα κουτί τεκενέβιο "Όσο πιο μπαγατάκι εϊνε, τόσο και πιο νόστιμα.

ΚΑ'ΥΜΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΤΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΑΣ

(Δημοσιεύουμε σήμερα μερικές ακόμη από τις παθητικές κινησιές του παλιού καλού καιρού)

Ο ΕΡΩΣ ΜΟΥ

Ποτέ τόν έρωτά μου
δέν τόν στοχάζεσαι
μά δέν στόν φανερώνω
και μη πειράζεσαι.

"Η μουσική χαρά μου
δέν φανερώνεται

μέσα στα δύο σου μάτια
πάντα κλειδώνεται.

Μά σύ δέν θά τ' άνοιξης
μη τόσο θιάζεσαι
έού σαι τό θνειρό μου
δέν τό φαντάζεσαι.

ΤΟ ΑΕΡΙ

Φύσα λίγο, φύσ' άέρι.
στής θαρκούλας τά πανιά
να με πός κεί πώχω ταίρι,
να με πός στην ζενιτειά.

Φύσ' άέρι κ' ή θαρκούλα
τά πανιά άνυπομονούν,
άν εϊν' όμορφη ή παιδούλα
και κεία θέλουν νά ίδουν.

Φύσ' άέρι κ' εϊν' ώραια
σαν αυγούλα δροσερή,
μοιάζει άγγέλου εκείνη ή νύξ
που μου 'πχε σ' άλλη γή.

Φύσ' άέρι, κύμα θρέξε
πρώην πλήρη μ' άσπρο άφρό,
και σύ, θάρκα, πέτα τρέχε
σα νυφούλα σε χορό.

Φύσα, φύσα για νά φθάσω
μη δέν φθάσω, όχ τή χαρά
πως με πός για ν' άγκαλιάσω
κειό τό ταίρι μία φορά.

Φύσα, άλλ' όχι, όχι τόσο
φύσα, άέρι πιο σιγά,
μήπως κ' έτσι έκει δέν σώσω
κί' άγκαλιάσω τά νερά.

Η ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ

Φύσ' άγεράκι τά πανιά και σπρώξε τήν θαρκούλα
να πιάσω πέρα τή στεργιά προτού νά λάμπη' ή αυγούλα

Φύσα γοργά να πεταχτώ στη γή τή μητρική μου
φύσ' άγεράκι δροσερό να δώ τήν ακριβή μου!

Νά τήν ιδώ μέσ' τήν κρυφή τήν ώρα που κοιμάται
και νά σταθώ να όνειρευθώ ν' άκούσω άν με θυμάται.

"Ακου ή φωνή του πετεινού πός άγροικιέται πάλι,
φέξετε, 'στέρια του ούρανού, να δώ τό περιγιάλι.

ΕΡΗΝΟΣ

Διά παντός μακράν έμού άπήλθε ή χαρά,
τήν πάλαιουσαν καρδιαν μου κατέχε σμφφορά.
Πρός σε ό νοός μου στρέφεται και κλαίω ό δυστυχής
όχ πάλιν, πάλιν, άφες με να γίνω εύτυχής!

Νεκρόν τό πόν περι έμέ, δέν φάλλει ή πηλιόν
άφ' ότου σύ μου έδωκες τό τραύμα τό δεινόν.
Βραχύ παρήλθεν όνειρον ή τέρφης τής ψυχής
όχ, πάλιν, πάλιν, άφες με να γίνω εύτυχής.

ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΙΣ

"Όσ' πότε, αγάπη μου γλυκειά,
θάμαι μακριά από σενα,
ός πότε ό δύστυχος διά σε,
θέ να θρηνώ στα ξένα;

"Όλημερίς και όλονυκτίς,
έσέ, ψυχή μου κράζω,
Τό κύμα εκείπου τό πέρασε
συχνά πάω και κυτάζω.

Και λέω του: «Κύμα άλόηπτο,
που άνδρόγυνα χωρίςεις,
ός πότε τήν αγάπη μου
νά ιδώ θά μ' έμποδίξης;»

"Αλλ' ότε λύχτα ή ύπνόφορη
με προσκαλεί στο στρώμα
εις τ' όνειρό μου φαίνεται
άπ' τ' όμορφό σου στόμα.

Ν' άκούω τά λόγια τα γλυκά,
που μ' έπαρηγορούν,
και έκεία τά μάτια να θωρώ
που μου έγλυκογελοοσαν.

Κί' άπλώνω εύθως τά χέρια μου
να σε σφιγκακαλώσω.
Και όσο κί' άν κάνω, δυνατό
δέν μου εϊνε να σε φθάσω.

Ξυπνώ κ' αισθανομαι πικρά
πως δέν εϊμαι σιά σου!
Και σύ κάν' τ' όνειρεύεσαι;
Γιά με πονεί ή καρδιά σου;

Πές μου, άν ποτέ τά χείλη σου
γλύκα μ' έμελετήσαν,
κί' άν τ' όνομά μου άκούοντας
τά μάτια σου έδακρύσαν!

Και τότε μ' άκρα όπομονή
προσμένω να περάση
του χωρισμού μας ό καιρός
ή ήμέρα όσοπου να φθάση.

Τά χείλη μου εις τά χείλη σου
χίλια φιλιά να δώσουν,
και δάκρυρα αγάπης και χαράς
τά μάτια μας να ένώσουν.